1851

Roman

Odrešenje ljubezni

Francine Rivers

Prevedel Niki Neubauer

Odrešenje ljubezni

Francine Rivers

Roman

Prevedel Niki Neubauer

1851

Celjska Mohorjeva družba
Prva slovenska založba

Tistim, ki trpijo in so lačni.

»*Odrešenje ljubezni* sem prvič prebrala v času, ko nisem bila prepričana, ali me Bog kliče k pisanju krščanskega leposlovja. Francinina zgodba mi je spremenila življenje in se dotaknila mojega srca. Na koncu knjige sem padla na kolena in obljubila Bogu, da bom vedno pisala zanj. *Odrešenje ljubezni* ima posebno moč, da bralcu neposredno v srce vlije veliko in nepopisno Božjo ljubezen. To je obvezno branje za vse, ki hrepenijo po ljubezni našega Očeta.«

Karen Kingsbury,
avtorica romana *Unlocked*, uspešnice *New York Timesa*,
serije romanov o Baileyju Flaniganu in *Coming Home*

»*Odrešenje ljubezni* je literarna mojstrovina, ki nas opominja, da je Božja ljubezen brezpogojna. Prebrala sem jo pred dvajsetimi leti in zgodba še zdaj odmeva v mojih mislih. Takrat sem vedela, da bo ta knjiga postala klasika ... in tudi je.«

Debbie Macomber,
avtorica uspešnic *New York Timesa* št. 1

»Veličastno delo, ki raziskuje tako telesno kot Božjo ljubezen. V tem čudovitem romanu ni niti ene napačne note ... Zelo priporočamo.«

Library Journal

»Moje srce in duša sta bila globoko ganjena, ko sem pred dvajsetimi leti prebrala to zgodbo, in čas ni zmanjšal učinka te knjige. *Odrešenje ljubezni* je zasluženo klasika. Zgodbe, ki pričajo o globini in vztrajnosti Božje ljubezni, s časom postanejo še dragocenejše.«

Angela Hunt,
avtorica uspešnice *New York Timesa*

»Zaradi pisateljev, kot je Riversova, ljudje kupujejo krščansko leposlovje.«

Publishers Weekly

ZAHVALA

Posebej se zahvaljujem urednici Karen Ball,
ker je verjela v to knjigo in jo je pomagala odrešiti
za krščanskega bralca.

Kdor izmed vas je brez greha, naj prvi vrže kamen vanjo.
Jn 8,7b

OTROK TEME

PROLOG

Knez teme je velik gospod.
SHAKESPEARE

Nova Anglija, 1835

Alex Stafford je bil povsem tak, kot je rekla mama. Bil je visok in temen in Sarah še nikoli ni videla nikogar tako lepega. Čeprav je bil oblečen v zaprašena jahalna oblačila in je imel lase vlažne od znoja, je bil podoben princem iz zgodb, ki jih je brala mama. Sarah je srce utripalo od divjega veselja in ponosa. Nobeden od drugih očetov, ki jih je videla pri maši, se ni mogel primerjati z njim.

Pogledal jo je s svojimi temnimi očmi in srce ji je zavriskalo. Oblečena je bila v svojo najboljšo modro oblekico z belo pentljo in mama ji je lase spletla z rožnatimi in modrimi trakovi. Je bila očku všeč? Mama je rekla, da je modra njegova najljubša barva, toda zakaj se ni nasmehnil? Je mencala? Mama je rekla, naj stoji vzravnano in mirno ter se obnaša kot

dama. Rekla je, da mu bo to všeč. Toda videti je bil vse prej kot zadovoljen.

»Ali ni lepa, Alex?« je rekla mama. Njen glas je zvenel nenavadno … zategnjeno, kot da bi se dušila. »Ali ni najlepša deklica, kar si jih kdaj videl?«

Sarah je opazovala, kako so se očetove temne oči pomračile. Ni bil videti vesel. Videti je bil jezen. Kot je bila včasih videti mama, če je Sarah preveč govorila ali postavljala preveč vprašanj.

»Samo nekaj minut,« je hitro rekla mama. Prehitro. Se je bala? Ampak zakaj? »To je vse, kar prosim, Alex. Prosim. Toliko bi ji pomenilo.«

Alex Stafford se je zazrl v Sarah. Ustnice je imel tesno stisnjene in jo je molče preučeval. Sarah je stala tako mirno, kot je le mogla. Davi zjutraj se je tako dolgo gledala v ogledalo, da je vedela, kaj bo videl. Imela je očetovo brado in nos, materine svetle lase in svetlo polt. Tudi njene oči so bile podobne materinim, le da so bile še bolj modre. Sarah si je želela, da bi se očku zdela lepa, zato je z upanjem pogledala vanj. Toda pogled v njegovih očeh ni bil prijeten.

»Si jo namenoma oblekla v modro, Mae?« Očkove besede so Sarah vznemirile. Bile so hladne in jezne. »Da pride barva njenih oči bolj do izraza?«

Sarah si ni mogla pomagati, ozrla se je k materi – in srce ji je upadlo. Mamin obraz je bil poln bolečine.

Alex je pogledal proti veži. »Cleo!«

»Ni je tukaj,« je mama rekla tiho, vendar je ohranila visoko dvignjeno glavo. »Dala sem ji prost dan.«

Zdi se, da so očkove oči postale še temnejše. »Res? No, potem si pa v zagati, kajne, draga?«

Mama se je napela, ugriznila se je v ustnico in pogledala proti Sarah. Kaj je narobe, se je Sarah žalostno vprašala. Ali ni očka vesel, da jo vidi? Bila je tako navdušena, da bo končno vsaj za nekaj časa z njim. …

»Kaj bi rad, da naredim?« Mamine besede so bile namenjene očku, zato je Sarah molčala in še vedno upala.

»Pošlji jo stran. Domnevam, da ve, kako najti Cleo.«

Na maminih licih so se pojavile rožnate lise. »Kaj to pomeni, Alex? Da v tvoji odsotnosti zabavam druge?«

Sarah se je zmedeno nasmehnila. Tako hladno sta govorila drug z drugim. Nobeden od njiju je ni pogledal. Sta pozabila, da je tam? Kaj je narobe? Mama je bila vznemirjena. Zakaj je bil očka tako jezen, ko je izvedel, da Cleo ni bilo doma?

Sarah si je rahlo grizla ustnico in gledala zdaj enega zdaj drugega. Pristopila je bližje in pocukala za očetov plašč. »Očka …«

»Ne kliči me tako.«

Zdrznila se je, prestrašena in zmedena zaradi njegovega vedenja. Pa saj je njen očka. Mamica je tako rekla. Saj ji je celo prinašal darila, vedno kadar je prišel. Mama ji jih je izročila. Morda je bil jezen, ker se mu ni nikoli zahvalila. »Rada bi se ti zahvalila za darila, ki si jih …«

»Tiho, Sarah,« je hitro rekla mama. »Ne zdaj, srček.«

Očka je mamico ošinil s strašnim pogledom. »Naj govori. To si želela, kajne? Zakaj jo hočeš zdaj utišati, Mae?«

Mama je stopila bližje in položila dlan Sarah na ramo. Sarah je čutila, da se mamini prsti tresejo, toda očka se je zdaj sklonil k njej in se nasmehnil.

»Kakšna darila?« je rekel.

Tako očarljiv je bil, prav kot je mamica rekla. Bila je ponosna, da ima takega očeta.

»Povej mi, mala.«

»Vedno so mi všeč bomboni, ki mi jih prineseš,« je rekla Sarah, ki se je ob njegovi pozornosti počutila toplo in ponosno. »Zelo so dobri. Toda najbolj od vsega mi je všeč kristalni labod.«

Spet se je nasmehnila in zažarela od veselja, da jo je očka tako pozorno poslušal. Celo nasmehnil se je, čeprav Sarah ni

bila prepričana, da ji je bil njegov nasmešek všeč. Bil je majhen in stisnjen.

»Res,« je rekel in se zravnal. Pogledal je mamo. »Zelo sem vesel, da vem, koliko pomenijo moja darila.«

Sarah je pogledala očeta, navdušena nad njegovim odobravanjem. »Postavila sem ga na okensko polico. Sonce sije skozenj in naredi, da barve plešejo na steni. Greš pogledat?« Prijela ga je za roko, sunkoma se je odmaknil. Zdrznila se je, ker ni razumela, zakaj.

Mama se je ugriznila v ustnico in stegnila roko proti očku, nato pa se sredi giba ustavila. Spet je bila videti prestrašena. Sarah je gledala od enega starša k drugemu in se trudila razumeti. Kaj je storila narobe? Ali ni očka zadovoljen, da so ji všeč njegova darila?

»Torej moja darila daješ otroku,« je rekel očka. »Dobro, da vem, koliko ti pomenijo.«

Sarah se je ugriznila v ustnico zaradi hladu v očkovem glasu, a še preden je lahko spregovorila, se je mama nežno dotaknila njene rame. »Srček, bodi pridna deklica in se pojdi ven igrat.«

Sarah jo je zaskrbljeno pogledala. Je naredila kaj narobe? »Ali ne morem ostati? Zelo tiho bom.« Zdelo se je, da mama ne more reči ničesar več. Njene oči so bile vlažne in pogledala je očka.

Alex se je sklonil k Sarah. »Pojdi se ven igrat,« je tiho rekel. »Z mamo bi se rad na samem nekaj pogovoril.« Nasmehnil se je in jo pobožal po licu.

Sarah se je nasmehnila, povsem je bila očarana. Očka se je je dotaknil; navsezadnje sploh ni jezen. Rad jo ima! Tako kot je rekla mamica. »Se lahko vrnem, ko bosta končala s pogovorom?«

Očka se je togo zravnal. »Mama bo prišla pote, ko bo pripravljena. Zdaj pa teci in naredi, kot ti je bilo rečeno.«

»Da, očka.« Sarah je želela ostati, vendar je še bolj želela zadovoljiti očeta. Odšla je iz dnevne sobe, stekla skozi kuhinjo

in skozi zadnja vrata ven. Nabrala je nekaj marjetic, ki so rasle na vrtičku ob hiški, nato pa se je odpravila proti mreži, po kateri so se vzpenjale vrtnice. Trgala je cvetne liste. »Ljubi me, ne ljubi me, ljubi me, ne ljubi me …« Ko je prišla okrog vogala, je utihnila. Ni hotela motiti mame in očeta. Samo blizu njiju je želela biti.

Sarah je zadovoljno sanjarila. Mogoče si jo bo očka posadil na ramena. Spraševala se je, ali bi jo vzel s seboj jahat na njegovem velikem črnem konju. Seveda bi se morala prej preobleči. Ne bi želel, da si umaže oblekico. Želela si je, da bi ji pustil sedeti v naročju, medtem ko se je pogovarjal z mamo. To bi ji bilo zelo všeč in prav nič ju ne bi motila.

Okno v dnevni sobi je bilo odprto in slišala je glasove. Mama je imela rada, da je v dnevno sobo vel vonj vrtnic in jo napolnil. Sarah je želela sedeti in poslušati starše. Tako bi vedela, kdaj bo očka želel, da spet pride noter. Če bi bila zelo tiho, ju ne bi motila in vse, kar bi morala mama storiti, bi bilo, da bi se nagnila ven in jo poklicala.

»Kaj naj bi naredila, Alex? Nikoli nisi preživel niti minute z njo. Kaj naj bi ji rekla? Da njenemu očetu ni mar? Da si želi, da se sploh ne bi rodila?«

Sarah so se razprle ustnice. *Zanikaj, očka! Zanikaj!*

»Tistega laboda sem prinesel iz Evrope *zate*, ti pa ga zavržeš in daš otroku, ki ne ceni njegove vrednosti. Si ji dala tudi bisere? Kaj pa glasbeno skrinjico? Domnevam, da je dobila tudi to!«

Marjetice so padle Sarah iz roke. Usedla se je na tla, ne meneč se za svojo lepo obleko. Srce se ji je upočasnilo od divjega, srečnega utripa. Zdelo se je, da z vsako besedo vse v njej v vrtincu tone navzdol.

»Alex, prosim. V tem nisem videla nič slabega. Olajšalo je vse skupaj. Danes zjutraj me je vprašala, ali je že dovolj stara, da bi te spoznala. To me vpraša vsakič, ko ve, da boš prišel. Kako naj bi ji spet rekla ne? Nisem imela srca. Ne razume, zakaj jo zanemarjaš, in tudi jaz ne.«